

Analize și opinii

Somnul de moarte al unei națiuni în metastază

🕒 Acum 2 minute 👁 1 Vizualizări 📄 37 Timp de citire



editor

Adauga
comentariu

Trimite

De la o vreme, datorită ticăloșiei aberante a celor care conduc țara, ducând-o pas cu pas spre dezastru, m-a cuprins o revoltă teribilă, o scârbă imensă și o greață amară, ai căror embrioni există însă în mine încă de pe vremea anilor '57-60', când eram elev în școala militară de ofițeri activi. Astăzi, însă, s-a ajuns la paroxism. De aceea, de ceva vreme, am decis să nu mai bag în seamă mocirla, scursura și antiromânismul politichiei românești, ci să mă ocup doar de proiectele mele: redactarea și tehnoredactarea a trei reviste, finalizarea romanului în lucru «Ancore pe nori» – cel de al zecelea -, a volumelor de versuri viitoare, câte or mai fi, și a tratatului de strategie, la care lucrez de multă vreme. Sunt proiecte grele, care necesită mult efort creativ și de documentare, analiză și sinteză, precum și asumarea unor responsabilități necesare pentru vremurile în care trăim. Dar eu fac asta de o viață. Totuși, țin să precizez că, în școala militară, pe care eu o iubesc foarte mult, așa cum iubesc toate școlile pe care le-am absolvit totdeauna cu brio, care m-a format ca om și ca ofițer, am învățat să fiu ceea ce sunt. Nu instrucția în sine, nici programul extrem de dur și exercițiile tactice și de specialitate erau insuportabile – ba chiar îmi erau foarte dragi -, ci propaganda prost făcută, cu argumente stupide, care nu avea aproape nicio legătură cu armata, cu viața militară și nici măcar cu patriotismul. Așa cum nu are nici acum.

Nu contest necesitatea învățământului politico-educational în armata de atunci și nici în cea de acum, dacă s-ar mai face așa-ceva și dacă ar avea vreo legătură cu știința politică, cu istoria neamului, cu valorile naționale și universale, cu cultura națională, universală și militară. Fără arondarea educației și instrucției militare și de orice fel la sistemele de valori naționale și universale, la știința politică, la cunoașterea și înțelegerea suporturilor și determinărilor geopolitice și geostrategie, s-ar genera contingente de roboți umani incapabili să înțeleagă ce fac și de ce o fac, ce este patria și care sunt valorile ei și de ce neapărat această patrie trebuie totdeauna apărută spre toate orizonturile. Contest doar dobitocia, aberațiile, lipsa de creier și, mai ales, trădarea. Statul dac a pierit tot ca urmare a unor trădări în favoarea Romei, menținerea în separație și chiar în ostilitate, timp de secole, a teritoriilor locuite de români s-a datorat presiunii imperiilor care ne înconjurau și ne sufocau, ca un șarpe Anaconda, interesului lor și, probabil, înțelegerilor lor tacite de a menține cele trei identități românești într-un areal de siguranță strategică (interioară, în cadrul Imperiului Austro-Ungar și exterioară, în cazul Imperiului Rus și Imperiului Otoman), la care se adăugau trădările unora dintre boieri, ale unora dintre domnitori și neputinței comunităților divizate ale românilor de a înțelege necesitatea și posibilitatea unirii și de a se lupta cu cei trei coloși.

Așa a fost mereu și tot așa este și acum. Ba chiar mai rău, mult mai rău...

Simt nevoia să exprim totuși câteva reflecții. Rog displayul calculatorului să le suporte și pe cei care vor avea disponibilitatea, timpul și răbdarea să le citească, să le analizeze și să încerce să le înțeleagă, în conținutul și spiritul lor, dar mai ales în esența lor.

1. În decembrie 1989, Armata României, care avea, pe atunci, o doctrină proprie, bazată pe apărarea țării spre toate orizonturile, un efectiv de vreo 300.000 de militari-

o logistică pe măsura necesităților, cu un sistem de comandamente ale armelor, cu o divizie de aviație și câteva regimente de aviație, cu două divizii de apărare antiaeriană, cu o divizie maritimă, o brigadă de vedete purtătoare de rachete și torpiloare și numeroase alte forțe, la care se adăuga o rezervă substanțială de vreun milion și mai bine de luptători, încadrați, la nevoie, potrivit planurilor de mobilizare, pentru completarea cu efective a unităților operative și în unitățile și marile unități prevăzute a se înființa în caz de război, ele însele având, în stoc, nu doar armamentul și munițiile necesare, ci și echipamentul, pus pe umerase, în unitățile și marile unități active, care aveau obligația managementului punerii în operă a planurilor de înființare a acestora. Rezerviști erau convocați, periodic, la pregătire, în vederea actualizării cunoștințelor și deprinderilor, cunoașterii și familiarizării cu noua tehnică introdusă în înzestrarea armatei. Îndeosebi din 1964 încoace, armata era dotată, prioritar, cu tehnică militară fabricată în România, depozitele de alimente, carburant și muniții erau pline, iar tancurile din unitățile care constituiau eşaloanele de luptă aveau muniția în ele.

După criza din 1968 (invazia Cehoslovaciei de către forțele Tratatului de la Varșovia, la care România nu a participat), au fost înființate formațiunile de gărzi patriotice, care consolidau și mai mult puterea armată a țării. Practic, aproape fiecare cetățean era și un luptător instruit și capabil de a apăra țara.

Sunt doar câteva cuvinte despre o construcție de apărare care încorporează în ea un efort extraordinar, inteligență, responsabilitate, patriotism, sacrificii, bravură. N-a fost deloc ușor. Nici nerisicant. Doctrina războiului întregului popor pentru apărarea țării transformă populația în luptători, iar riscul să fie nimicită într-un război pe viață și pe moarte crește imens. Or, această vulnerabilitate, asumată, arată cât de grea și amenințătoare era situația, cât de riscantă era o astfel de doctrină și cât de asumată era o astfel de decizie politico-militară. Dar așa a fost.

Primul tanc românesc are povestea lui, de-a dreptul eroică, ținând seama că într-un astfel de colos se assemblează peste 75.000 de repere și că el a fost adus, în câțiva ani, la cotele moderne la acea vreme ale tancului TR-850, aflat și acum în înzestrarea puținelor subunități de blindate care au mai rămas. Avionul IAR-93, care a echipat două regimente de aviație, era pe cale de a ajunge unul dintre cele mai performante avioane la clasa lui, dar, imediat după 1989, au fost tăiate, cu o furie criminală, 75 de avioane care echipau regimentul de aviație de la Craiova și pe cel de la Ianca. Subsemnatul a zburat cu un astfel de avion, la Craiova, după ce zburasem, la Borcea, cu MiG-21, în cabina 1 a MiG-ului fiind căpitan-comandorul Dorel Luca, azi, generalul Dorel Luca, unul dintre așii aviației militare supersonice a României, apoi cu MiG 29, unul dintre cele mai performante avioane din lume, la acea dată. Desigur, nu se putea face o comparație între ele, dar IAR-93 nu era avion multirol, ci doar unul de atac la sol și de sprijin al Forțelor Terestre, care se comporta admirabil în apropierea solului. Dar și escadrila de MiG 29 a dispărut sau a fost donată la alții, așa cum au dispărut, tăiate cu aparatul de sudură sau aruncate la gunoi, și obuzierele de 122 și cele două divizii de tancuri și tancurile care echipau centrele de instrucție echipaje tancuri de la Roman și Buziaș și multe, foarte multe altele.

În calitatea mea de jurnalist militar, specializat în pregătirea de luptă și învățământ militar, am fost prezent în toate unitățile armatei, la instrucție, în marșuri pe mașini de luptă sau pe jos, la toate aplicațiile cu sau fără trageri de luptă din poligonul Cincu, de la Mălina, de la Babadag, de la Cârțișoara etc., din munți și de la câmpie, de pe fluviu și din mare. De aceea cunosc în detaliu întreaga armată de atunci, de la nivelul Ministerului Apărării Naționale și Statului Major al Apărării (pe atunci Marele Stat Major), la cel al marilor unități, unităților și subunităților, iar concluzia mea, după 10 ani de comandat de pluton, 2 ani de stat-majorist într-o brigadă, 2 ani de studii la Academia militară, absolvită ca șef de promoție, 2 ani la minister și 24 de ani de jurnalism militar, dintre care 20 la ziarul central al armatei, este aceea că am avut o armată extrem de puternică și de competitivă, cu statele majore de armate, mari unități și unități închegate și foarte bine pregătite, cele mai multe dintre ele la cel mai înalt nivel, care reprezenta o forță de temut, fiind una dintre primele 14 sau 15 armate ale planetei.

Ar fi foarte multe de spus – pentru că am petrecut, în această instituție aflată în scutul de extremă urgență al țării, 40 de ani ca militar activ și 10 ani în calitate de cercetător științific gradul 1 -, dar mă rezum la atât.

Ei, bine, pentru a transforma România în ce este acum și, probabil, în ce urmează să devină, în concepția ticăloasă a celor care se află la butoanele războiului aberant împotriva țării noastre, desfășurat cu complicitatea clasei politice românești (imatură, fără viziune politică și strategică, incapabilă să identifice și să înțeleagă interesul național

totodată declanșarea propagandei antiromânești, susținut și întreținut de cei interesați, pregătirea și punerea în operă a diversivității de la Timișoara declanșată de grupuri diversioniste care au intrat în țară dinspre Ungaria și Serbia, dar și din Rusia și, probabil, și din alte țări sau comunități ostile nouă, sub masca sprijinului legitim al ostilității poporului față de conducerea politică socialistă de la București.

2. b) Cunoscând doctrina militară a României și realitățile din țară, cei care au declanșat acest război au mizat pe obsesia conducerii de la București de a transforma fiecare localitate într-o cetate de muncă, luptă și apărare, de a descoperi și anihila la timp coloana a cincea a inamicului și de a lichida orice focar de agresiune clasică sau atipică împotriva țării și a regimului ei politic, impus cândva sub presiunea tancurilor sovietice. Conducerea țării și, respectiv, conducerea armatei știau că, în planurile dușmanilor regimului de la București, erau prevăzute acțiuni de amploare, precum: efectuarea de provocări, infiltrarea unor grupuri care să agite populația și să o folosească deopotrivă ca scuturi umane și ca fapt împlinit, concomitent cu pregătirea și punerea în operă a altor scenarii: revolte ale mulțimii în marile orașe ale țării, ca urmare a regimului de austeritate impus de conducerea de la București, în speță de Nicolae Ceaușescu (austeritate care avea ca obiectiv achitarea datoriei externe, populația nefiind însă informată cu privire la natura și scopul acestui efort, fapt care a declanșat o stare de nemulțumire generală în rândul românilor) etc. Dușmanii României au folosit cum nu se poate mai bine această situație pentru a crea, în timp, un suport solid de revoltă populară, agitată de grupuri special pregătite, simularea unui atac aerian multistratificat, cu aeronave de tot felul, de la supersonice la elicoptere, deschiderea focului de provocare a unei riposte masive și haotice din partea armatei (pentru a fi condamnată ulterior), sau simularea acestuia din puncte fixe sau mobile, pregătite din timp etc. Modelul respectiv a fost folosit și în declanșarea războiului din Irak, și în distrugerea Libiei, în „Primăvara arabă” și în războiul din Siria. Este meritul exclusiv al Armatei României că, în evenimentele din decembrie 1989 și în cele ulterioare, nu s-a ajuns aici.
3. c) Odată declanșat conflictul între puterea de la București și cei scoși în stradă, scenariștii războiului împotriva României -pentru că de un război atipic în carne și oase este vorba -, au avut ca obiectiv strategic provocarea armatei să tragă în populație, astfel încât s-o scoată, pentru decenii (poate chiar pentru totdeauna), din inima și din sufletul națiunii, ca eroină a realizării României Mari, folosindu-se, în acest scop, un uriaș sistem de propagandă și diversione. Profitând de faptul că unitățile militare n-au fost pregătite pentru a acționa într-un război de acest fel, și n-au folosit de la început sistemul de secretizare în actul conducerii și comunicării interne, iar sistemele de transmisiuni ale armatei au funcționat ca în vreme de pace, adversarii noștri au intervenit în mod profesionist în aceste sisteme vulnerabile, au introdus mesaje false și diversioniste, de dezinformare, de punere în mișcare a unor unități militare, în așa fel încât pe aliniamentele și în zonele hotărâte de acești criminali, să tragă unele în altele (ceea ce s-a și întâmplat în unele locuri), să se ridice aviația în aer și, astfel, rachetele și gurile de foc din sistemul apărării antiaeriene și rachetele KUB din dotarea armatelor să tragă în propriile avioane, amestecate printre norii de ținte false, iar avioanele, la rândul lor, să lovească, cu bombe, rachete și cu întregul armament de la bord, locurile din care se trage, autodistrugându-se astfel întregul sistem de apărare aeriană al țării.

Acest din urmă scenariu al agresiunii atipice împotriva României nu s-a putut realiza, pe de o parte, datorită deciziei luate de generalul Iosif Rus, comandantul Aviației, de a nu ridica aviația în aer, și, pe de altă parte, datorită faptului că radiolocatoriștii și-au dat seama foarte rapid că majoritatea țintelor aeriene nu sunt reale, ci doar simulate, dar și prin grija celor câțiva piloți de pe avioanele și elicopterele care s-au ridicat totuși, punctual, în aer, de a nu lansa bombe și rachete împotriva propriilor mijloace de apărare antiaeriană, știind precis unde sunt ele dislocate.

În felul acesta, în pofida declarațiilor aberante ale celor care au preluat conducerea țării, armata a apărât țara cu prețul a 269 militari morți și a peste o mie de răniți. Să nu uităm că, în acele momente, grija comandanților de armate, de divizii și de regimente, era să pregătească rapid eșaloanele de luptă care trebuiau trimise la frontieră, pentru a acționa ca detașamente înaintate în fâșiile de apărare ale diviziilor, acoperind intrarea acestora organizată în dispozitive. Pentru că ne așteptam la o invazie. Pe malul stâng al Prutului erau deja dislocate câteva mari unități sovietice, care așteptau solicitarea de ajutor din partea românilor, mă rog, a noii conduceri de la București. Generalul Gușă a respins însă categoric orice fel de ajutor (probabil că de aceea a și fost înlăturat imediat din funcție și, câțiva ani mai târziu, trecut în neființă). Conducerea ministerului a fost, dintr-odată, anihilată. Milea s-a sinucis, Gușă a murit în condiții suspecte, contactând un cancer galopant pe care nu-l avea. Grănicerii noștri s-au întâlnit cu omologii lor de peste Prut și cu reprezentanții marilor unități ale Armatei sovietice dislocate sau sosite în zonă, la mijlocul podurilor de pe Prut, exact pe lina de frontieră dintre URSS și România. Au

populație sau angaj... de importanță strategică de pe întregul teritoriu național. Focul de descurajare pe care l-au executat unii militari a vizat avertizarea manifestanților de a nu pune în primejdie obiectivele încredințate armatei pentru apărare și, în ultimă instanță, de autosalvare în fața agresorilor și nebunilor care au crezut că pot intra în unitățile militare, pune mâna pe arme și declanșa un război civil. Și chiar dacă, în majoritatea lor, revoluționarii n-aveau nici pe departe o astfel de intenție, organizatorii loviturilor de prăbușire a României asta au vrut. Era doar o variantă, cea mai directă și cea mai facilă. Urmau și altele.

1. d) Au fost, desigur, și numeroase incidente. Deschiderea focului asupra camioanelor care transportau o subunitate de securitate spre aeroportul Otopeni și care, paradoxal, a vrut să intre în dispozitiv fără a anunța, fără a respecta itinerarul de deplasare prevăzut în planul de apărare a aeroportului, la care s-au adăugat lipsa de cooperare dintre comandamente, dintre dispozitivul de apărare a aeroportului și subunitatea care venea să intre în dispozitiv și multe alte nereguli din sistem. Această situație de confuzie și necooperare a dus la deschiderea focului de către militarii de pe esplanada aeroportului asupra militarilor din trupele de securitate, care venerau să-și facă datoria, dar care au fost luați drept teroriști. Și, tot acolo, cei din apărarea obiectivului au deschis focul asupra unei unități, chemată în sprijinul apărării aeroportului (care nu era atacat de nimeni, ci doar suporta simularea câtorva elicoptere de nicăieri care fâlfâiau din luminițe, fără a face nici un fel de zgomot). Cine a mai văzut, pe lumea asta, în epoca la care ne referim, elicoptere care să nu facă zgomot!? Ulterior, cei considerați vinovați, au fost condamnați la ani grei de închisoare.







Acestea sunt, din păcate, incidente care se petrec în orice armată din lume, atunci când se acționează în pripă și fără o coordonare corespunzătoare. În fața Ministerului Apărării Naționale, o echipă de la USLA, cu două ABBI-uri, a fost spulberată de mitraliera unui tanc, tot din lipsă de comunicare, de cooperare și de planificare. Unul dintre cei grav răniți a cerut, cu limbă de moarte, ajutor (ajutați-mă, sunt de-al vostru, nu mă lăsați să mor!), dar n-a cутezat nimeni să iasă din tanc și să-i acorde prim ajutor. Unul dintre tanchiști îmi spunea, cu lacrimi în ochi, în dimineața acelei zile, că n-a putut să iasă din tanc și să-l ajute pe bietul camarad, considerat de către cei din dispozitivul de apărare, terorist. La fel s-a întâmplat și cu cercetașii de la Buzău, sosiți aici pentru a scotoci zona și împrejurările, așa cum fac cercetașii, dar care au fost primiți cu foc deschis atât de dispozitivul de apărare al ministerului, cât și de unii necunoscuți din blocurile de vizavi. Nu ne propunem să descriem aici toate incidentele, nici să dezgropăm morții, nici să căutăm vinovații.

La Timișoara, înainte de a reveni în Minister, generalul Gușe a introdus toate unitățile în cazărmi, prevenind o catastrofă. După ce Nicolae Ceaușescu și consoarta lui au fugit cu elicopterul de pe Clădirea Comitetului Central, manifestanții s-au urcat pe tancuri, au pus flori la armele soldaților și au strigat în cor „Armata e cu noi”. Armata nu putea fi – așa cum nu a fost niciodată – împotriva poporului ei. Dar unii tembeli mai trâmbează și azi contrariul.

1. e) Cu toate aceste incidente și cu multe altele, militari au luat în pază toate obiectivele, armata a stăpânit situația creată, iar conducerea militară provizorie, a transferat, chiar în clădirea ministerului, responsabilitatea conducerii politice a țării politicienilor emanați de revoluție, cum era, de altfel, firesc. Ce anume au făcut politicienii cu această conducere, se știe. La câțiva ani după această revoluție – pentru că revoluție a fost, de vreme ce a schimbat un regim politic cu alt regim politic –, s-a instalat, agresiv, un fel de capitalism vulgar, primitiv și sălbatic, la care nimeni, în România, nu mai visa demult, dar care a apărut dintr-odată, ca o pacoste, luată drept binecuvântare cerească, în numele și în serviciul căruia s-a declanșat marea degringoladă. De fapt, n-a urmat, ci a fost reluată, cu ura răzbnării partidelor istorice, reînființate brusc, față de anii '50, ani care dispăruseră demult, dar nu și din memoria lor, și cu lăcomia puterii, cea care orbește și sugrumă. Nici ceilalți, neistoricii, emanați de revoluție, n-au fost mai breji. Unii au început privatizările frauduloase, ceilalți le-au continuat și amplificat, dar nu în folosul țării, ci în cel al buzunarelor lor și ale acoliților lor. Așa au apărut bogații României, devalizând patrimoniul național și umplându-și buzunarele din visteria statului, din băncile românești sugrumate în primii cinci ani și acaparate de sucursale ale băncilor străine etc. etc.

Încet, încet, dar sigur, românescul a fost sufocat și anihilat de capitalul străin, care nu dorea altceva decât cотropirea resurselor țării, distrugerea rapidă a economiei românești și a instituțiilor statului, în numele statului de drept și transformarea României într-o țară fără economie, fără industrie, fără resurse, ci doar într-o piață de desfacere. Peste 1200 de întreprinderi au fost rase de pe suprafața pământului, majoritatea dintre ele fiind



Justiția n-a văzut ni       ut mimic până în ziua în care și-a dat seama că poate fi (și chiar este!) o putere deasupra oricărei puteri și poate, în cărdășie cu vârfurile politice conducătoare, cu corporațiile care au pătruns imediat pe teritoriul românesc distrugând sau acaparând absolut tot: serviciile publice și de rețea, în care consumatorii sunt captivi, sistemul bancar, pământul, economia, resursele pământului, conștiințele și cerul, să facă tot ce vrea, mai exact ce vor noii stăpâni. Ei, politicienii, străinii și o parte dintre justițieri au devenit, peste noapte, deopotrivă, Dumnezeii, patronii și teroriștii românilor, golind țara de orice vlagă, cufundând-o în analfabetism și făcându-i pe cei care au mai rămas pe acasă să accepte jugul, frâul și umilința.

Parlamentul a făcut și a votat legi în favoarea lor și în detrimentul românilor, a acceptat tot felul de retrocedări reale sau imagine, tot felul de mișmașuri cu fondul locativ, cu pământul, pădurile și resursele țării, fără să miște un deget. Cea mai mare parte a pădurilor noastre seculare, protejate cândva de statul român, au fost rase de pe suprafața pământului românesc și transportate cu trailere în Austria, deși, înainte de 1989, România dispunea de o mulțime de combine de prelucrare a lemnului, de celuloză și hârtie, dotate cu tehnologie de ultimă oră și având o cifră mare la exportul de lemn prelucrat, mai ales de mobilă sculptată.

Sistemul educațional a fost făcut praf, atât prin programe școlare idioate, prin manuale alternative haotice și prin eliminarea aproape totală a istoriei naționale din școli, prin degradarea limbii și umilirea ei în fața limbii engleze etc. etc., cât și prin elaborarea unor legi ale educației permissive pentru impostori și distrugători de cultură, prin liberalizarea disciplinei școlare și a respectului, prin eliminarea uniformelor, a regulilor de comportament civilizat și a tuturor normelor și realizărilor care au făcut, în trecut, de-a lungul anilor, ca învățământul românesc să fie unul dintre cele mai eficiente și mai performante din Europa.

Noilor stăpâni (vizibili sau din umbră) nu le-a convenit ca populația României să fie educată, impunând, în acest sens, fel de fel de normative și de birocratism inutile și stupide și cultivând cultul rugăciunii, al smereniei, al acceptării sorții și umilinței, în schimbul fericirii de pe lumea cealaltă. Desigur, românii sunt un popor credincios, dar de aici până la umilința endogenă, renunțare la onoare, la demnitate, la apărarea valorilor civilizației românești, ar trebui să fie o cale lungă sau, mai exact, o trecere imposibilă. Pentru că „nu e totuna leu să mori, sau câine-nlănțuit”, cum spunea poetul.

Lipsită complet de locuri de muncă, forța înalt calificată și calificată a României a emigrat rapid peste hotare, în căutarea unui loc de slugă. Este vorba de peste cinci milioane de oameni! Și, probabil, de încă două-trei milioane, care vin și pleacă peste hotare, în funcție de interesul lor și al stăpânilor lor.

Într-o Europă occidentală îmbătrânită și cramponată în sentimentul de superioritate față de țările Europei Centrale și Răsăritene și față de restul lumii, emigranții români au acceptat orice muncă, de la practicarea medicinei, învățată în școlile din România, dar nu la ei acasă, ci în capitalele și orașele europene vestice, pe un salariu mult mai mic decât al locuitorilor băștinași, la muncă în construcții, în agricultura altora, în timp ce pământul țării era dăruit la alții, în îngrijirea bătrânilor din Europa de Vest, în timp ce bătrânii României, cărora li se recalculează la infinit, de către fiecare guvern care acaparează puterea prin prostirea nației, o pensie mizerabilă ce nu le asigură nici măcar coșul zilnic și medicamentele supraviețuirii. Oricum, România se situează pe primele locuri din Europa la consumul de medicamente și de alimente nesănătoase, aduse de către procesatori din scursurile alimentare ale Occidentului, din Turcia, din Polonia, din Ungaria etc., numai din România, țara pâinii, nu.

Pierderile României, în trei decenii de capitalism agresiv și vulgar, le depășesc pe cele înregistrate în sute de ani sub dominația sau sub presiunea imperiilor.

Și prăbușirea se continuă, în timp ce guvernanții vorbesc de creștere economică și susțin că România se află pe locul unu sau doi în Europa de azi, în ceea ce privește o astfel de creștere... Cum mama dracului să te situezi pe locul unu sau doi, când tu ți-ai distrus economia, patrimoniul, cultura, sistemul educațional, ți-ai înstrăinat forța de muncă înalt calificată și calificată, singurul potențial nedegradabil al națiunii, și școlești minți românești de înaltă calitate nu pentru țara ta, ci pentru Occident?!

Ce s-a întâmplat cu tine, Românie? De ce tineretul tău, în cea mai mare parte, vrea să te părăsească? De ce visează să ajungă la Londra, la Paris, la Amsterdam, la Roma, la Berlin, la Veneția sau la dracu-n praznic, numai în România nu? A devenit România, care te-a crescut și te-a educat, care se luptă eroic, de milenii, să existe, să reziste și să supraviețuiască în strânsura imperiilor și vecinilor acaparatori, o țară ciumată? Sau tu ți-ai pierdut busola și nu mai știi încotro s-o iei, crezând că unde-i bine, acolo și numai

Îmi place inteligența, cred că tu ești înțelegătoare, educația, sistemele de valori în care crezi, lipsa patriotismului tău și fuga spre acolo unde crezi tu că-i bine... Dacă tu crezi așa și toți ca tine cred așa, se duc de răpă valorile noastre, iar românii vor deveni, în una-două generații, un popor fără țară, o națiune fără patrie. Sau nici măcar atât.

Acesta-i idealul tău?

2. Armata țării, după ce a descurajat efectiv, prin forța și atitudinea sa, o intervenție militară în România, atunci, la finele anului 1989, și a apărut o revoluție care, în cele din urmă, a dus la sărăcirea țării și a românilor, la invazia corporațiilor și marketurilor străine și, în acest fel, la golirea de conținut a conceptului de suveranitate națională, a continuat să-și facă planuri de restructurare și modernizare.

Erau, de fapt, simple iluzii. Nimeni nu avea nevoie, în această țară, la acea dată, de așa ceva. Politicienii s-au făcut că nu văd și nu aud, câțiva dintre ei au apărut pe sticlă și au susținut, sus și tare, că, de vreme ce nu mai sunt războaie, armata și, mai ales, ofițerii ei trebuie plătiți la salariu mediu pe economie, ba chiar și la salariul minim, pentru că, oricum, nu produc nimic. Alții au dorit contopirea categoriilor de forțe și crearea unei structuri hibride, bună la nimic. Iar cei mai mulți au rămas buimaci. Politicienii, care au ajuns, așa cum au ajuns, la conducerea țării, susținuți sau presați de cu totul alte interese decât interesul vital al României, au hotărât urgent profesionalizarea acesteia (o profesionalizare fără profesioniști și resurse), trecând-o, de fapt, pe linie moartă, mai ales după ce armata a determinat și asigurat, prin comportamentul ei, dar și datorită interesului marilor puteri și al altora de a pune mâna, foarte rapid, nu doar pe finanțele și averea țării și al întregii zone balcanice și răsăritene, ci și pe resursele noastre, intrarea în NATO. Dar nu atunci când, datorită valorii ei, ar fi trebuit ca țara să fie primită în Alianță și în Uniunea Europeană, ci, la urmă, dar și atunci datorită interesului altora de a spulbera Iugoslavia și de a reface ordinea dinaintea Primului Război Mondial, ordine pe care unii dintre cei care diriguiesc lumea, după cum vor ei, o considerau și o consideră și azi ca model de echilibru strategic și de organizare europeană multi-etnică și multiculturală...

Nemții abia așteptau să dărâme zidul, să se reunească și să impună federalizarea Europei, americanii erau interesați de resursele din Kosovo și de un scut anti-Est, pe axul Marea Neagră – Marea Baltică, francezii de francofonie și de remodelarea și dezvoltarea puterii lor strategice, alcătuind, împreună cu rivalii lor de totdeauna, nucleul dur al Uniunii Europene, ceilalți, toți și fiecare în parte, de noua lor condiție în sistemul global etc. etc.

În doar câțiva ani, economia României a fost complet anihilată, industria de apărare ucisă prin nefinanțarea armatei și, deci, prin lipsa de comenzi, ca și prin distrugerea industriei țării, a centrelor de cercetare, a producției interne. Or, se știe, nu poți avea o industrie de apărare competitivă, dacă nu ai o industrie națională puternică și o cercetare științifică pe măsură. Iar toate acestea s-au făcut nu doar de către străini, ci mai ales de incultura politică, de prosia și trădarea celor care au fost, în acești ani, la butoanele strategice ale conducerii României.

În aceste condiții, reforma armatei, concepută ca modalitate de a moderniza, a devenit calea cea mai sigură de a distruge. Nu a existat nici un fel de reformă, ci doar o restructurare distructivă și chiar criminală. Potrivit concepției acestei reforme, efectivele au fost reduse drastic de la peste 300.000 de militari la 70.000, marea majoritate a cadrelor militare, de ordinul zecilor de mii, a suportat un proces de disponibilizare extrem de virulent, mai drastic chiar decât cel de la finele celui de Al Doilea Război Mondial. Desigur, unii s-au bucurat de acele salarii compensatorii, crezând că își pot crea un suport economic, cu cei 150-200 de milioane de lei, pentru a-și lua viața de la început, într-o economie de piață extrem de agresivă, de dură și de ticăloasă.

Cazărmile părăsite au fost date primăriilor sau cui s-a nimerit (cele mai multe sunt, azi, într-o stare jalnică, așa cum este și sistemul de irigații, cum sunt și urmele în ruină ale întreprinderilor industriale ale României, cum este și viața românilor care au mai rămas prin țară să deservească marketurile și corporațiile străine, care au pus stăpânire pe tot: resurse, pământ, oameni, apă și aer), doctrina militară națională a fost făcută varză, iar noua doctrină – cea de alianță – a transformat pur și simplu falnica armată română într-o structură de nișă, un fel de șoricel mecanic, cu misiunea de a acționa în unele dintre teatrele de operații ale lumii, cu o instrucție centrată pe gestionarea crizelor și conflictelor și nu pe apărarea țării spre toate orizonturile. Educația patriotică și militară a tineretului realizată cândva într-o armată națională temeinică, s-a prăbușit și ea, lăsând loc educației de clan, individualismului deșănțat, liberalismului cretin și vulgar și altor racile ale așa-zisei societăți deschise.

abia așteaptă un nou ciclu de violență în Europa. Viena din 1940. Tot de la Viena. Chiar dacă, în noile condiții ale federalizării Europei, pare puțin probabilă o astfel de eventualitate. Puțin probabilă, dar nu imposibilă.

Fără o putere economică remarcabilă, fără un potențial uman de cea mai înaltă calitate, fără o educație corespunzătoare, fără o cultură temeinică, fără unitate națională și fără o putere militară capabilă să apere țara spre toate orizonturile, cu sau fără sprijinul aliaților, este puțin probabil ca țara să poată supraviețui. Faptul că face parte din Uniunea Europeană nu-i asigură nici suveranitatea, nici integritatea teritorială, nici independența, ci dimpotrivă. Europa nu cultivă spiritul patriei, naționalismul luminat, legea pământului, ci regionalizarea și federalizarea, resubjugarea națiunilor unor centre de putere europeană, care sunt tot acolo unde au mai fost.

Conducerile românești de după 1990 n-au făcut altceva decât să oblige populația să plece din țară în căutarea unui loc de muncă, adică de slugă, să cedeze finanțele și economia țării băncilor străine, corporațiilor sau intereselor de tot felul, numai românești nu, să dezbină populația care a mai rămas, să creeze o teribilă forță antiromânească chiar din românii plecați peste hotare și, în final, să aducă țara pe marginea prăpastiei.

Mai mult, câțiva dintre moldoveni vor Moldova lui Ștefan cel Mare, separată de România, câțiva dintre ardeleni vor un Ardeal independent, separat de Miticii de la București, pentru că, chipurile, Ardealul ar fi mai civilizat și mai cu moț decât restul României, tocmai pentru că a făcut parte din Imperiul Austro-Ungar, așa cum, de altfel, cred și unii dintre ceilalți români, care nu sunt ardeleni.

Președintele actual al României – antiromânul perfect, un lup îmbrăcat în piele de lup și nu de oaie – nu face altceva decât să provoace, să susțină și să întrețină această dezbinare. Totuși, românii (a se citi mașina de voturi), cei de peste tot, îl votează în continuare, liberalii îi atacă, în modul cel mai vulgar și cel mai agresiv posibil, cu ură și dispreț, pe pesediști, pesediștii se atacă între ei, useriștii aduc aminte de perioada extremismului tineretului violent din Germania, dar și din România, care a precedat cel de-Al Doilea Război Mondial, rupți complet de realitățile țării. Ei cred că pot salva România, distrugând-o.

Proiectele de țară clamate, când de unii, când de alții, sunt niște nimicuri în comparație cu valorile distruse, cu tragedia populației alungate (România este pe locul doi în lume, după Siria – care se află în război de mai bine de cinci ani –, în ceea ce privește fenomenul emigrației), cu devastarea economiei, culturii, educației și modului nostru de viață.

Nimeni nu face mai nimic pentru a opri tăierea pădurilor țării, chiar dacă o mână de lucrători din silvicultură și-au pierdut viața încercând să oprească criminalii pădurilor României, pentru repunerea agriculturii românești în drepturile ei, pentru refacerea potențialului economic, cultural și intelectual al țării, pentru controlul resurselor strategice. O țară contează pentru sine, în sine și în lume, nu după caii verzi pe care-i visează politicienii români, hibrizi sau alogeni, ci după puterea ei reală (economică, politică, intelectuală și, bineînțeles, militară), după cultura, onoarea și demnitatea ei națională, după capacitatea ei de a crea și cultiva relații trainice cu vecinii și cu toate țările lumii, benefice pentru ea și pentru partenerii săi.

Dacă ai putere, contezi, dacă n-ai, nu. Nimic și nimeni nu poate exista și rezista sub semnul duratei, dacă nu au putere și resurse. România nu mai are nici resurse (le-a cedat la alții), nici putere și cu atât mai puțin, putere militară. Armata nu mai are resurse de mobilizare, nu are efective, nu are rezerve mobilizabile, nu are armament destul, nici tehnică de luptă performantă, nu are nimic, în afară de pieptul de aramă al românului milenar. Tehnica de luptă este cumpărată cu bani grei din vechiturile altora, iar politicienii cred că nu avem nevoie de o putere armată, de vreme ce suntem în NATO, nici de putere economică, de vreme ce avem corporații străine, nici de resurse, de vreme ce nu avem cu ce le prelucra și folosi, nici de inteligență, de vreme ce inteligențele țării iau drumul marilor capitale care le plătesc mai bine, nici de istorie, întrucât istoria nu produce bani pentru buzunarele lor, ci doar nostalgii (patriotarde, le zic unii dintre ei), de vreme ce lumea se îndreaptă spre hiperism, globalizare și cognocivilizație, ci doar de nimic, pentru că nimic, în concepția lor, înseamnă infinit blajin și lipsă de griji.

Incultura lor politică și strategică este strigătoare la cer. Nu le pasă de nimic, în afară de o gâlceavă veșnică pentru a cuceri și menține, cu orice preț, puterea. Fără să-și dea seama că, de fapt, putere înseamnă asumare de responsabilități uriașe. Aici, neglijența, abuzul, lăcomia, aroganța și, mai ales, lipsa de creier, înseamnă nu doar dezastrul tău, ci și dezastrul țării tale.

OSCE, NATO et al. către corporații, de către marea putere financiară și de către împărății din umbră.

În acest timp, marile puteri se înarmează cu cele mai sofisticate arme, iar inteligența tehnică nu încetează de a elabora și realiza, în continuare, arme care nu au existat, din ce se știe, niciodată pe Terra: arme inteligente, arme hipersonice, arme bazate pe amplificarea undelor, arme geofizice, arme nucleare din noua generație, arme climatice, arme cosmice, arme cognitive etc.

Armele acestea nu sunt făcute să tacă, ci doar să aștepte momentul în care cei care le au le vor și folosi. Oricum, tot le folosesc. Pentru descurajarea celorlalți, pentru menținerea unui echilibru strategic pe muchie de cuțit, convenabil lor, pentru impunerea intereselor lor importante, pentru provocarea de crize și conflicte armate controlabile, dar și ca mijloace de consum pentru industria armelor, extrem de profitabilă, și de presiune geopolitică.

De când cu redeschiderea faliei strategice Marea Neagră – Marea Baltică, în urma summit-ului de la Vilnius și crizei ucrainene, s-a constituit din nou un front vestic împotriva Estului și un nou front estic, împotriva Vestului. România este chiar pe falie, iar în poligoanele ei, se antrenează forțele care, la o adică, vor intra primele în bătălie. Rusia s-a înarmat până în dinți, americanii sunt deja înarmați până în creștet, având cea mai puternică armată din lume, pe care o pun mereu la treabă, chinezii ocupă confortabil locul trei, japonezii revin în forță între puterile militare strategice ale planetei, turcii au deja o armată excelentă, dotată cu tehnică performantă, inclusiv cu teribilul F-35, pe care urmează să-l campeze pe primul lor portavion, capitalele vestice cunosc o presiune islamică fără precedent, dar unii lideri ai UE consideră că așa este bine pentru Europa care are nevoie de sânge proaspăt, deci de migratori, așa cum au fost și ei, cu un mileniu și jumătate în urmă, când au distrus Imperiul Roman și, după care, la timpul potrivit (după Renaștere, când au realizat mijloacele necesare), au ieșit din mileniul lor de așteptare strategică și și-au trimis, peste Atlantic, detașamentele lor înaintate pentru a explora și cucerii restul lumii, desigur nu de dragul acestui rest, ci doar pentru a-și extinde puterea și a folosi la discreție resursele planetei. Tot așa este și acum.

Populația sedentară a României n-a participat niciodată la nicio invazie. Ea a trebuit să-și apere, cât a putut și cum a putut, pământul strămoșilor, limba și cultura și să le lase urmașilor, să reziste migratorilor războinici și să se adapteze vremurilor și vremurilor. Așa a fost mereu, din generație în generație, indiferent de urgiile și catastrofele care s-au abătut asupra lor. Românii au reușit să se reunească pe pământul Daciei, atunci și numai atunci când au trecut de la stadiul de bășinași dezbinăți, dar iubitori de vatră, la stadiul de identitate națională, de forță integrată și conștientă de importanța și vitalitatea pământului natal.

Din păcate, azi, tot mai puțini dintre noi văd și înțeleg vremurile, uneltille și urzelile care se fac împotriva României și românismului, agresiunea implicită a corporațiilor și a marketurilor care au transformat populația în consumatori captivi orbi, mulțumită și chiar încântată că poate cumpăra un automobil la mâna a doua sau a treia, că marketurile au locuri de parcare, că pot plăti cu cardul otrava din alimentele neromânești care au pătruns în fiecare localitate din România, dar mai ales în marile orașe, că pot fi slugi purtătoare de smartphone și de laptop, că se pot duce unde vor în Europa, chiar și fără pașaport, pentru a-i slugări pe cei care au nevoie de slugi și nu de parteneri sau de egali.

Cei care au dominat lumea ieri o domină și azi, umilii de ieri au devenit din nou umili și azi.

Și, probabil, așa va fi mereu. Nimeni, în România făcută harcea-parcea, nu se va revolta împotriva celui care îl stăpânește și îl umilește, ci doar împotriva celui de-o seamă cu el, adică împotriva vecinului de-o seamă cu el și a camaradului său. De aceea, probabil, votul este așa cum este: schizofrenic și potrivnic realității, nevăzător și handicapat. Sau programat să fie așa.

Referindu-se la conducătorii României din vremea sa, Mircea Eliade, îi asemuia, pe aceștia, cu niște piloți orbi, considerând, în același timp, că, în mare parte, intelectualii din acele timpuri sunt nu numai atrași de alte culturi și de alte zări, ci și antiromâni. Astăzi, nu doar cei care conduc România, ci și majoritatea votanților sunt nu doar orbi, ci și blestemați să nu înțeleagă mai nimic din ce se întâmplă, să nu aibă în vedere interesul de țară, ci doar să voteze exact pe cei cărora nu le pasă, în nici un fel, nici de masa votanților, nici de soarta țării. Adică pe antiromânii perfecți. Iar mașinăria de vot, hodorogită sau ultrasofisticată, face restul.

Dar cine să-i acuze?       m-aș!

Niciuna dintre identitățile parlamentare n-a avut în vedere, la analiza și aprobarea legilor, interesul național al României, ci doar interesele de grup, interesele străinilor, ale corporațiilor, ale antiromânilor. Pe niciunii nu i-a interesat capitalul românesc, dreptul românilor de a fi, în țara lor, stăpâni pe averea și resursele țării, calitatea educației, protecția patrimoniului secular, construirea și menținerea puterii României, ca țară unitară, suverană și independentă, construcția europeană pe bază de respect, egalitate și suveranitate. Așa se face că, în trei decenii, România a pierdut aproape întreaga avere națională, iar suveranitatea și integritatea ei teritorială au devenit, din piloni de bază ai existenței țării și națiunii, noțiuni superflue, pe care nici legiuitorul, nici guvernantii și nici chiar locuitorii de rând, îndeosebi cei tineri, nu le mai iau în serios. Ceea ce este extrem de grav!

Se pare că aleșii și culeșii neamului au trecut de la conceptul de țară suverană, unitară, integrală și independentă, la conceptul de comunitate internațională... Un fel de expansiune în ceață. Pe motiv că, dincolo, se află, probabil, soarele. O picătură de apă cristalină aruncată într-un ocean care nu există. Adică, în nicăieri.

De aici nu rezultă că eu contest necesitatea Uniunii Europene, ca unitate europeană a statelor și națiunilor care o compun. Dimpotrivă, eu cred într-o Europă a națiunilor puternice, într-o Europă a unității și indestructibilității națiunilor europene unite – pentru că așa este firesc să fie –, dar nu într-o Europă a distrugerii statelor, mai ales a celor de la periferie, și a reconstituirii vechilor imperii, într-o altă înfățișare. Am spus-o și am scris-o de multe ori – o repet și aici –, eu cred că o Uniune Europeană a tuturor statelor și națiunilor care o compun nu poate fi realizată decât atunci și numai atunci când toate statele și națiunile vor atinge acel coeficient maxim de integralitate, care să determine integrarea într-un nou sistem, cel al Uniunii. Altfel, vom avea mereu o Europă cu mai mult viteze, cu mai multe mentalități, cu mai multe interese... vitale – unele imperiale, altele de slugă –, de care, în cele din urmă, se va alege praful.

În loc de concluzii:

Ce ar mai fi de făcut? Oare, în aceste condiții, mai poate cineva face ceva pentru unitatea și integralitatea României?

Mai poate. Poporul român. Dacă și numai dacă se trezește. Deși e cam greu. Azi, somnul, mai ales cel al rațiunii, este mai dulce ca trezirea la realitate. Chiar dacă acest somn înseamnă moarte. Dar, totdeauna, fie și în ceasul al 12-lea, poporul român s-a trezit. Nu în mod miraculos, ci prin glasul sângelui, al pământului și al creierelor marilor patrioți români.

Eu cred în această trezire din „somnul cel de moarte”. Ce înseamnă această trezire și cum se poate ea realiza? Aici sunt foarte multe de spus. Și, mai ales, de făcut.

Autor: Gheorghe Văduva

Sursa: anonymus.ro

Articole similare

Analyze și opinii

Jean Maurer: “Războiul va continua pe termen lung și nedefinit în Ucraina, susținut de o Administrație Americană decrepită și irresponsabilă”

Acum 17 minute

Analyze și opinii

Lucian Davidescu: Hai sictir! #CrăciunSustenabil

Acum 23 minute

Analyze și opinii

Cristian Dogaru: “Să vedem ce facem atunci noi, jălnici atârnatiori la mâna Occidentului”

Acum 20 minute

Despre autor

[TOATE ARTICOLELE](#)

editor

Adauga un comentariu



Categorii

- 47 Analize
- 12,342 Analize și opinii
- 1,315 Cultură și Familie
- 446 Economie
- 797 Extern
- 60 General
- 11,405 Politică
- 5 Puncte de vedere
- 3 Religie
- 22 Speaker's corner
- 1 Uncategorized

Articole recomandate



[Analize și opinii](#)

Dan Diaconu: Dezvăluirile Twitter și viața noastră



[Analize și opinii](#)

Jean Maurer: “Războiul va continua pe termen lung și nedefinit în Ucraina, susținut de o Administrație Americană decrepită și irresponsabilă”



[Analize și opinii](#)

Lucian Davidescu: Hai sictir! #CrăciunSustenabil



[Analize și opinii](#)

Cristian Dogaru: “Să vedem ce facem atunci noi, jalnici atârnatari la mâna Occidentului”



[Analize și opinii](#)

Constantin Gheorghe: “Delirul anti-autorități se întetește, cu gaz pe foc aruncat de televiziuni”